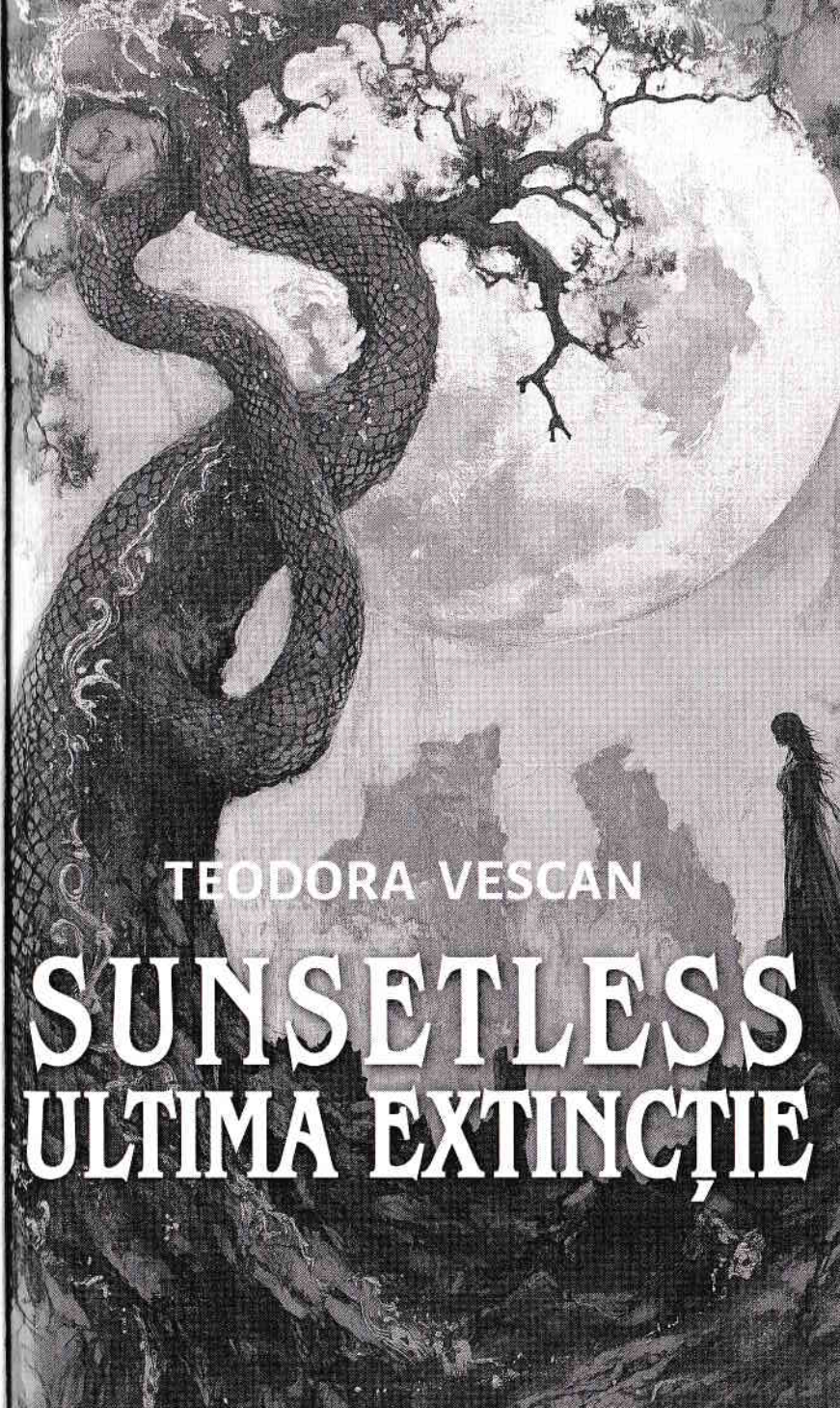

LBRIS

We know
books

TEODORA VESCAN

SUNSETLESS
ULTIMA EXTINȚIE

CUPRINS

1. PREZENTUL VIITOR.....	9
2. ECOURILE MEMORIEI.....	18
3. KENOPSIA.....	26
4. CEI DIN NOAPTE.....	35
5. SPIONAJ ONIRIC.....	47
6. HOMO VOLATILIS.....	60
7. ÎN LUMEA MEA.....	67
8. NUMELE EI ERA DANKA.....	76
9. CONTACTE.....	99
10. MANTRA NESPUȘĂ.....	109
11. RĂZBOI (cu sânge) RECE.....	121
12. FABRICA DE CONSPIRAȚII.....	131
13. TRECUT.....	141
14. CLONA CLONEI MELE.....	151
15. PREMONIȚIE AUTOÎNDEPLINIBILĂ.....	158
16. NOUL VECHI CULT.....	169
17. OUROBOROS.....	174

PREZENTUL VIITOR

Alerga goală în bezna nopții. Părul negru îi flutura în așa fel încât părea că întunericul îi ieșea din creier și se extindea în jurul ei. Cu fiecare pas, norii dezveleau noi raze de lumină. Un început de lună ca o jumătate de inel de argint lumină vag cerul, moment în care se opri gâfâind. Își privi mâinile cu atenție, sub lumina palidă. Observă speriată că avea petice de pe care pielea i se desprindea.

Herra Novak se trezi brusc. Își privi mâinile. Erau întregi, arătau normal. Stătea împreună cu doi bărbați, Yorgos Karoussis și Lien Kitsunoda, în sala de consiliu care fotea de cercetători din toate domeniile: sociologi, geologi, arheologi, biologi, lingviști, însă numai o mână de antropologi. Sala de consiliu se afla într-o clădire gri care se pierdea în cenușiul permanent al cerurilor poluate de oraș, de țară, de lume industrializată. Singurele pete de culoare erau nenumăratele panouri video din oraș.

— Ai adormit? o întrebă Yorgos.

— Am și visat, râse Herra.

— Nu înțeleg cum poți dormi în tensiunea asta! Eu nu știu ce să mai fac să nu o iau la fugă, zise Lien foindu-se pe scaun.

— Omule, ori suntem aleși, ori nu suntem. Oricum, de ce nu am fi? Suntem printre cei mai buni la ce facem, încercă Yorgos să-l potolească.

— Să sperăm că nu-și aduc aminte de gafa noastră de acum 10 ani, interveni Herra cu un surâs amar.

În urmă cu zece ani, Herra, Yorgos și Lien stăteau cu un puști mexican pe platforma pick-up-ului unui jeep prăfuit. Erau nerăbdători să se afirme în comunitatea științifică după nenumărate descoperiri mai degrabă minore care doar completau ce era deja cunoscut. Pe atunci, Yorgos era un tânăr arheolog care nu se despărțea de pălăria de Indiana Jones, Lien un lingvist studios care rareori vedea lumina zilei, iar Herra era o antropoloagă care încă visa la o descoperire ce avea să revoluționeze cultura.

Tânărul mexican făcu semn în oglinda retrovizoare să se oprească. Coborâră și urmară localnicul prin satul său de baștină.

— Doamne, puștiul e disperant! Tot drumul m-a întrebat cât va fi recompensă! făcu Lien.

— Acum vezi avantajul de a nu vorbi spaniolă? Îl înțepă Herra.

La marginea satului găsiră o groapă. Localnicii se adunau în preajma echipei. Ghidul lor le povestea, iar Lien traducea:

— Juan zice că aici se săpa pentru a construi fundația unei case. Au săpat ce au săpat și au dat de niște figurine misterioase de lut care păreau foarte vechi. Așa că m-au pus să caut oameni care au habar de așa ceva, dacă sunt valoroase, cât de vechi sunt.

— Întrebă-l dacă le-au scos sau dacă au rămas în groapă. Și câte sunt.

Sătenii păreau satisfăcuți de întrebarea lingvistului. Erau ca niște lupi hămesiți în jurul a trei mieluși.

— Mai multe decât vă puteți imagina, fu răspunsul lui Juan.

Cei trei ajunseră la fundul gropii, unde găsiră figurinele. Herra își puse mânușile și începu să le ridice, pentru a le

observa mai bine. Ceilalți doi se aplecau să vadă de ce se minuna: figurina reprezenta un triceratops călărit de un om. Yorgos își exprimă primul stupefacția:

— Așa ceva... sfiidează istoria pe care o cunoaștem. Cei care o mai cunoaștem...

— Dar cum e posibil?! se întrebă Herra.

— Tu ești antropoloaga, dacă nici tu nu ai o explicație, atunci nimeni nu are.

— Există două explicații: ori au găsit întâmplător fosilele unui astfel de dinozaur și au creat legende, așa cum asiaticii aveau dragonul chinezesc, iar europenii dragonii care puteau fi călăriți sau înfrânți de oameni viteji. Ori...

— Ori? întrebare în cor Yorgos și Lien.

— Ori am fost mințiți și a fost un punct în care oamenii și dinozaurii au coexistat, continuă antropoloaga privind pierdută în gol.

— Indiferent de explicație, am dat lovitură, concluzionă extaziat arheologul.

Sătenii strigau, astfel scoțând echipa din mirajul viitorului plin de succes.

— Ce strigă acolo? întrebă Herra confuză.

— Cât și când vor fi plătiți drept recompensă că au găsit la ei în sat artefactele.

Karoussis inspiră adânc apoi își trosni degetele.

— Ziceau că sunt multe. Ne cam așteaptă sapa.

Lien îi opri pe cei doi din a se apuca de săpat și își scoase telefonul.

— Hai să dăm lumii un exemplu din ce va urma să descoperim până la capăt. În fond, mai întâi se lansează trailerul, pe urmă filmul!

Asiaticul îi oferă câțiva dolari lui Juan și îi dă telefonul. Cei trei se strâng laolaltă și înalță fiecare câte o figurină

găsită: Lien ținea un OZN, Herra călărețul triceratopsului, iar Yorgos un dragon.

Nu la mult timp după, pe acoperișul unui zgârie-nori s-a ținut o gală care întrunea toți cercetătorii din toate domeniile relevante. Mai multe soții de savanți admirau inelul de logodnă al uneia dintre ele, care insista să menționeze că eră din diamante de pe Mercur. Herra Novak sorbea dintr-un cocktail, complet dezinteresată de discuțiile din jur. Centrul atenției pica pe un bărbat în scaun cu rotile, care sărea de la critici la glume inteligente și viceversa. Max Novak.

— Herra, dragă, amintește-le și tu oamenilor că nu m-am însurat cu o mută!

— Nu am nimic de spus.

— N-ai avut niciodată, dar în trecut nu te oprea asta din trăncănit!

Cei care îi înconjurau râdeau vrând să treacă cu vederea substratul profund jignitor al replicii lui Max.

— Nu mai fi așa dur cu ea, Maxie, probabil încă regretă că n-a trecut acele figurine prin datarea cu carbon înainte să trâmbițeze online că a redescoperit istoria, răsese cea cu inelul mercurian.

— Nu mai fi nici tu așa rea, normal că nu-i atentă la discuțiile noastre triviale când urmărește doar fiecare știre despre ea.

Ochii Herrei se măriră brusc de uimire.

— Ce știre?! A apărut vreo știre nouă?

Ceilalți au rămas la fel de stupefiați ca ea. Herra deschise telefonul și intră pe prima pagină de știri. Max îi urmărea cu un zâmbet ironic fiecare reacție. Ceilalți se întrebau cum de fix protagonistă acelor știri pomenite nu era conștientă de existența lor.

Imaginea care ar fi trebuit să marcheze apogeul carierei trio-ului Karoussis–Novak–Kitsunoda a ajuns folosită în

știri pe social media cu titluri precum: „K.N.K. sau Cei Trei Nătărăi?”.

Într-adevăr, datarea cu carbon a demonstrat că figurinele misterioase din Sudul Americii au fost un fals. Iar cei trei au recunoscut greșeala lor recent într-un comunicat de presă. Cu toate acestea, Herra constata în acel moment că și-au asumat greșeala în van, presa tot a profitat de greșeala lor pentru a-i denigra. Până la urmă, denigrarea sclipește mai tare în ochii cititorului.

— Aș ține un toast pentru faima Herrei obținută după ani și ani de jucat cu lopata în nisip, dar după cum vedeți, nu mă pot ridica, răsese Max, totuși înălțând paharul de vin.

Apropiații săi râseră și ciocniră cu el. Au ținut-o așa aproape toată seara, până când s-au retras cu toții. Max stătea întins în pat în camera lor, atent la ce citea pe tabletă. Herra, complet obosită și răvășită de umilirea publică, se demachia.

— Ai dovedit cât de bună antropoloagă ești, continua el să insiste. După ani și ani de călătorii și studii redundante despre subiecte explorate deja de alții în întregime, în care cică descopereai lucruri noi... măcar acum poți să recunoști naibii odată că expedițiile astea au fost mai mult escapade în care sigur mă înșelai cu unul dintre ratații ăia doi lângă care pierzi timpul?

Herra oftă sătulă.

— Sau poate cu amândoi?

În acel moment se întoarse către el.

— Am mai zis-o și o să o mai repet. Nu am cum să spun că am făcut ceva ce nu s-a întâmplat. Nici cu unul, nici cu altul.

— În ce hal poți să minți, pufni dezgustat fără să-și ia privirea din tabletă. N-ai nicio urmă de demnitate în tine. Oricum, dacă nu cu ăia doi, sigur cu alții...

Se dezbracă de rochie cu indiferență, apoi plecă cu ea în mână din cameră.

— Dormi pe canapea, lângă mine n-ai ce să cauți după ce m-ai făcut de râs în seara asta în fața tuturor! îi ordonă Max, deși ea se îndreptase de dinainte spre sufragerie.

După aducerea aminte a umilirii mass-media, se lăsase între cei trei o tăcere trenantă care a fost întreruptă de izbucnirea Herrei:

— Degeaba ne-am îmbunătățit, degeaba am avut parte de realizări importante, nimic nu va șterge primul nostru moment de „faimă” care a fost găsierea figurinelor cu oameni care călăresc dinozauri și noi care am fost prea idioți să ne dăm seama că erau false! Mai țineți minte cât de infatuati eram, credeam că reinventăm roata, dar de fapt ne-o distrugem pe a noastră! Sunt sigură că toată comunitatea de cercetători încă ne mai numește pe ascuns „cei trei nătărăi” și „cei trei care au speriat Vestul”...

— Ghici ce! Nu ne pasă, pentru că ne place ceea ce facem. Și mie, cel puțin, mi se pare că nu îți mai oferă plăcere, altfel nu înțeleg unde naiba te grăbești să ajungi la marea descoperire? Vrei faimă cât mai repede? Vrei bani, reputație? Ce te grăbește? Ce te pasionează mai mult ca antropologia încât vrei să termini cu asta cât mai repede?

Se lăsă tăcerea după răspunsul lui Yorgos transformat deja într-un interogatoriu retoric.

— Voi nu știți cum e să ți se spună tot timpul că nu ai realizat nimic, indiferent câte ai fi făcut de la momentul ăla penibil încoace, că mai bine te lași, că ești o gaură neagră care ia și ia bani pentru expediții, dar care nu oferă nimic. Voi nu știți cum e să stați în umbra unui om genial care își dă seama cât de mediocră ești. Simt că mă apropiez de

data de expirare și că după acel punct, chiar voi fi o cauză pierdută!

— Eram sigur, își dădu ochii peste cap Yorgos.

— Herra, zise solemn Lien în timp ce o ținea de pumnul strâns de nervi. Ascultă bine. Nu antropologiei trebuie să îi dai un ultimatum și să renunți. Ci lui. Scapă de ceea ce îți face rău, nu de singura ta sursă de împlinire. Altfel o să ajungi o casnică îndopată cu somnifere care ajunge la știri că s-a aruncat de pe vilă.

— Nu-i așa ușor când încă mai e speranță.

Yorgos o întrerupe, sătul de acea conversație care nu ducea nicăieri cât timp Herra nu era pregătită să accepte că exista toxicitate în viața ei, toxicitate care risca să afecteze cum funcționa mica lor echipă.

— Tăceți, a intrat comisia! interveni Lien.

Intră grupul cunoscut drept Elita. Ei investeau financiar în toate cercetările din cadrul Institutului. Lipsea liderul lor. Max Novak ocupa locul cel mai îndepărtat de Herra, pe care o evita în favoarea unei bioloage tinere, cu un ochi verde și altul albastru. Pe masă, a cărei suprafață era digitală, apăreau imagini cu păduri tropicale în flăcări, fluvii secate, zone deșertificate, centrale explodate, mutații genetice cauzate de medii radioactive, specii dispărute, haos și revolte care amenințau pacea Națiunilor Unite. Dintr-o boxă de undeva de sus pe care nimeni nu putea să o repereze, se auzi glasul amplu al unui bărbat vârstnic. Se pare că Liderul Elitei, al cărui nume nu-l cunoștea nimeni, era prezent doar cu vocea.

— Cu ajutorul celor mai mulți dintre voi am putut să ajungem la certitudine: sfârșitul ne bate la ușă. Altă parte dintre voi ați luptat împotriva următoarei extincții.

Pe suprafața mesei de consiliu apăreau imagini cu capsule și cu rezervoare în care pluteau corpuri umane într-un lichid roz. Spre uimirea tuturor, majoritatea cercetătorilor

înscriși în baza de date ale Institutului și-au recunoscut trupurile în acele rezervoare.

— Probabil unii sunteți confuzi în privința clonelor voastre. Fiecare cercetător are o clonă pregătită pentru Viitor. Toate au implantate un microcip între cortex și neurocortex care poate fi activat doar de transferul vostru de conștiință în acele corpuri. S-au oferit și patru soldați ai Armatei Națiunilor Unite să fie clonați în Viitor pentru a vă fi alături. De ce ați fost clonați? Pentru că va fi nevoie de voi în Viitor pentru ca rasa noastră să treacă de cea de a Șasea Extincție. Misiunea voastră va fi să aflați ce se va întâmpla cu lumea după dispariția noastră. Ce va rămâne după noi? Cum am putea rămâne și noi? Desigur. Îmi dau seama că deja vă frământați creierele asupra clonelor. Voi fi scurt și cât se poate de la obiect: fiecare dintre voi are câte două clone care se compun și descompun de-a lungul timpului, încât să se păstreze în condiții optime inhăbitării. Indiferent când va avea loc acesta. Au fost construite două baze care să reziste timpului și calamităților pentru a asigura supraviețuirea clonelor. Nord și Sud. De asemenea, în baze aveți la dispoziție laboratoare în care să vă desfășurați studiile despre ce veți descoperi în lumea Viitorului. Destule informații, nu vreau să vă explodeze capul. Veți avea nevoie de el întreg pentru transferul conștiinței. Acum, să începă nominalizările pentru cele două echipe care vor fi trimise în două puncte total opuse ale Terrei!

La fel ca bazele, echipele erau denumite Nord și Sud, ambele fiind formate din câte un geolog, biolog, sociolog, lingvist, arheolog și, nu în ultimul rând, un antropolog. După completarea echipei de Nord, Herra o privea plină de resentimente pe bioloaga lor, ceacăra Katya Sorokina lângă care stătea Max. Veni apoi rândul formării echipei de Sud: biologul, Sasha Byrne, un roșcat care a făcut un mic salt de entuziasm odată ce a fost ales. Isaac Goldman, un sociolog grizonat cu o sclipire vicleană în ochi. Geologul, un omuleț

insipid pe nume Jack Delainey. Yorgos Karoussis și Herra aplaudară odată ce auziră numele lui Lien Kitsunoda. Aplauzele apar și la adresa lui Yorgos când intră în echipa lor ca arheolog. Pe Herra o treceau toate formele anxietății, oricât de mari erau șansele ei dat fiind numărul mic de antropologi. Secundele îi păreau deja minute întregi de tăcere. Până când vocea din boxe...

— Herra Novak, în calitate de antropolog cultural și istoric. Pentru echipa emisferei Sudice.

Cei trei se luară în brațe sub privirile confuze și amuzate ale celorlalți. Max făcu o grimasă nemulțumită.

— Aveți o săptămână la dispoziție să treceți prin testări și instructaje pentru transferul temporal.

Herra ieșea din Institut cu lacrimi de speranță traversându-i fața. Nu-și putea controla zâmbetul larg, antropologia fiind în acele vremuri o preocupare care își pierduse relevanța într-o lume în care trecutul devenea o iluzie, iar Viitorul dicta prezentul.